

[Hans Pinstrup.]

Af Hensyn til Korndyrkningen og Befolkningens Forsyninger og det uretfærdige i Ændringsforslaget maa jeg anbefale Tingets ærede Medlemmer at stemme imod ogsaa dette Ændringsforslag.

Carl Petersen: Ved Lovforslagets første Behandling gjorde mit Partis Ordfører, det ærede Medlem Hr. Bording, opmærksom paa, at den Bestemmelse, der var kommet ind i Lovforslagets § 1, Stk. 5, i høj Grad var afvigende fra den Lov, vi kendte fra tidligere Tider, og gjorde opmærksom paa den Tendens, denne Bestemmelse havde, og som var rettet mod den Del af dansk Landbrugs Udøvere, der under den lange Periode, hvor Landet har været afskaaret fra Mulighed for at importere Korn, havde været meget ringere stillet end de øvrige Grupper inden for dansk Landbrug. Inden for Udvalget har vi ved hvert Møde prøvet at faa de andre Partier i Tale om dette Spørgsmaal i det Haab, at de vilde indse den Uret, der ved Lovforslagets Formulering af § 1, Stk. 5, blev gjort mod det lille Landbrug, hvis der kom Import af Korn her til Landet. Vore Anstrengelser har imidlertid været helt forgæves. Man har over for vore Synspunkter gjort gældende, at dette Forslag til en Kornlov ligesom tidligere Forslag og Love maatte være et Produkt af de Forhandlinger, der var ført mellem Landbrugsorganisationerne og Landbrugsministeren, og hvor der var opnaaet Enighed. Ja, man gik vel endog saa vidt, at man hævdede, at skulde man overhovedet have Ændringer ind, kunde der ikke blive Tale om det, undtagen de var godkendt af disse Organisationer.

Jeg vil gerne til dette gøre et Par enkelte Bemærkninger, nemlig om det ikke er farligt, at man stiller vor Rigsdag over for en fuldbyrdet Kendsgerning. Vil det mon være rigtigt nu, da vi igen kan lovgive frit og paa normal Maade, som vi kendte det før Besættelsen, at fortsætte ad den Vej? Man skal huske paa, at den Vej, man her er kommet ind paa, blev anlagt i Tider, hvor Danmark var under tysk Besættelse, en Periode, som betingede, at der forud var sikret de Forslag, der blev fremsat, en vis Enighed ved Behandlingen i Rigsdagen. Der maatte altsaa paa det Tidspunkt indgaas visse Aftaler, som gav Udtryk for den Enhed. Vi havde paa det Tidspunkt en Samlingsregering, og man havde en vis Overenskomst om, at det, man ikke kunde enes om, vilde man ikke komme frem med i Rigsdagen. Altsaa alt det, der dengang betingede Forhandling

Organisationerne og Ministeren imellem, eksisterer slet ikke mere. Nu er Forholdene helt anderledes.

Derfor siger jeg: Er det nu rigtigt at fortsætte ad den Vej? Der kunde jo ske det, hvis man fortsætter, at de Lovforslag, der bliver lagt paa Rigsdagens Bord, ikke vil blive saa kritisk gennemgaaet, hvis man paa Forhaand ved, at der ikke kan rettes et Komma i dem, som hvis man skal ind i en Realitetsdrøftelse af Bestemmelserne. For at illustrere det, jeg har sagt, vil jeg gerne henvise til Ændringsforslag Nr. 3, tiltraadt af Flertallet. Dette Ændringsforslag var næppe blevet stillet, hvis vi ikke saa stærkt havde argumenteret imod den urimelige Bestemmelse og dens Virkninger, naar den blev ophøjet til Lov. Som det stod i Lovforslaget, vilde det betyde, at alt importeret Korn i hele Høstaaret skulde tilstilles de afleveringspligtige Landbrug, og saa kunde de videresælge det med den Fortjeneste, der ligger mellem Afleveringsprisen og den Pris, hvortil Kornet var importeret. Naa, det var jo godt, at man fik Øje paa, at det ikke var saadan det skulde være, men jeg nævner dette som en af de Ting, der kan blive Følgen af, at man ikke lader Rigsdagen gennemarbejde Forslagene paa normal Maade.

Paa Linie med det, jeg har sagt, har vi stillet et Ændringsforslag, saaledes som det fremgaar af Betænkningen. Vi har gjort det, fordi vi finder det urimeligt, hvis der bliver Lejlighed til at importere Korn her til Landet indtil 1. Marts, da man regner med, at Afleveringen er tilendebragt, at saa skal dette Korn udelukkende komme de Landbrug til gode, som har haft Afleveringspligten, idet Bestemmelsen siger, at der skal foretages en procentuel Nedsættelse. Jeg kan ikke frigøre mig for den Tanke, at de Landmænd, der hører til det mindste Landbrug, og som har lidt mest økonomisk i disse Aar, bør man i den Tid, der kommer, hvis det viser sig, at der importeres Korn, give en Fortrinsstilling. Man maa ikke glemme, at netop denne Brugsstørrelse mere end alle andre havde baseret hele sin økonomiske Eksistens paa Indførsel af fremmede Fodermidler, indrettet deres Stalde, hele deres Tilværelse paa dette, at de skulde have et meget stort Tilskud af fremmede Fodermidler for overhovedet at kunne faa en økonomisk Basis for deres Landbrugs Eksistens. Er det da ikke urimeligt, at man siger, at i den første Tid skal alt Korn, der kommer ind, gaa uden om de Brugsstørrelser, der har mest Brug derfor?

Vi foreslaar, at det første importerede Korn, der kommer, skal fordeles efter Reg-